

అంతా అమెరికామయం

-- శ్యామలాదేవి దశిక, North Brunswick, NJ

కిందటి ఏడాది మా అమ్మాయి పెళ్ళి సందర్భంగా షాపింగుకని ఇండియా వెళ్ళాం. మామూలుగా ప్రయాణం అంటే గంతేసే నాకు, ఈమధ్య ఇండియా వెళ్ళాలంటే భయం పట్టుకుంది!

ఎక్కడికెళ్ళినా అందరూ వేశే ప్రశ్న ఒకటే 'పిల్ల పెళ్ళెప్పుడూ?' అని.

'ఏమే పిల్ల పెళ్ళి చెయ్యవా?

'ఏమే అమెరికాలో పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోరా?

'ఏమే అల్లణ్ణి తెచ్చుకొనే ఆలోచనేలేదా?' మచ్చుకి ఇలా వుంటాయి వాళ్ళ ప్రశ్నలు. వాళ్ళ ప్రశ్నలైతే బాగానే వుంటాయి. ఎటొచ్చి మన దగ్గరే సమాధానం వుండదు. అక్కడికేదో పిల్ల పెళ్ళి నా చేతుల్లోనే వున్నట్లు, తప్పతా నాదేనన్నట్లు మాట్లాడుతారు. మా ఫ్రెండు చెప్పినట్లు, 'మా పిల్లలు మాకు చచ్చే పెళ్ళెప్పుడో మీకు చెప్పాం' అన్నట్లు వుంటుంది మన పరిస్థితి. పిల్లల పెళ్ళిళ్ళు చెయ్యటానికి వాళ్ళనుకున్నట్లు ఇక్కడ మనకేవో పవర్లు, రైట్స్ వున్నాయనుకుంటారు అమాయకులు. వాళ్ళకేం తెలుసు మన బాధలు!!

ఇండియాలో మనవాళ్ళు హాయిగా వన్, టూ, త్రీ స్టెల్లో ఇట్టే పిల్లలకు పెళ్ళిళ్ళు చేసేస్తున్నారు. అమ్మాయో, అబ్బాయో వచ్చేసరికి చక్కగా నాలుగైదు సంబంధాలు రెడీ చేసి వుంచటం, వీళ్ళు ఈనీ మీనీ మైనీ మొ అంటూ రిపీమని సెలెక్టు చేసుకోవడం, ఆ వెంటనే 'మాంగల్యం తంతునానేనా' అంటూ పాడేసి ఎంచక్కా ఫ్లైట్ ఎక్కేయడంతో అయిపోతుంది. ఇంటికి ఎప్పుడు ఫోను చేసినా ఎవరిదో ఓకరి పెళ్ళి కుదిరిందనో, నిన్ననే ఫలానా వాళ్ళ పెళ్ళికి వెళ్ళి వచ్చామనో చెప్తూ చివరలో అన్నింటికి "మీ అమెరికా సంబంధమే" అనటం పరిపాటి అయిపోయింది. ఆ మధ్య ఇండియా వెళ్ళినప్పుడు ఒకసారి అమ్మతో దూరపు బంధువుల ఇంటికి వెళ్ళాను. పలకరింపులు అవీ అయ్యాక ఆవిడ వాళ్ళ అమ్మాయి పెళ్ళి గురించి బాధ పడుతూ ఒకటే చెప్పుకుంది. సరే ఇదేదో మన బాపతు లాగే వుందనుకున్నాను, మనసులో. ఆ తరువాత ఓ రెండు వారాలు తిరక్కుండానే ఆ అమ్మాయి పెళ్ళంటూ శుభలేఖ వచ్చింది. పెళ్ళైన నాలుగు రోజుల తర్వాత ఆ అమ్మాయి అమ్మావాళ్ళింటికి వచ్చింది మొగుడితో 'అమెరికా వెళ్ళిపోతున్నానని' చొప్పించుకు. వెళ్తూ వెళ్తూ నాతో 'ఆంటీ, మీరు మాఇంటికి తప్పకుండా రావాలి' అంటూ ఇండియన్ స్టైల్లో ఓ ఇన్విటేషన్ పడేసి వెళ్ళింది!

ఎలాగైతేనేం ఇన్నాళ్ళకు మాకూ ధైర్యంగా ఇండియా వెళ్ళే ఛాన్స్ వచ్చింది. తక్కువ టైములో బోలెడంత షాపింగు చేసుకోవాలని తెలిసిన మా బావగారు మాకోసం అన్ని ఏర్పాట్లు చేసివుంచారు. ముందుగా మద్రాసు వెళ్ళాం, పెళ్ళికి కావలసిన చీరలు కొనడానికి. మేము షాపులోకి వెళ్ళగానే ఒకతను మాదగ్గరకు వచ్చి 'వణక్కం మీరుదా పెండ్లి చీరలు కొనుదా అమెరికా వస్తుండి, నేనుదా మీకు హెల్పు చేస్తును' అంటూ స్వాగతం పలికాడు! ఇదా నాయనా నీ తెలుగు పరిజ్ఞానం అని మనసులో అనుకొని థాంక్యూ అంటూ ఎలాంటి చీరలు కావాలో చెప్పాను. అతను ఏమన్నాడో అర్థం కాని మావారు నావైపు తిరిగి 'ఇదేమిటి మా అన్నయ్య తెలుగువాడ్ని కుదిర్చానని చెప్పాడే, వీడేమిటి అరవంలో వాయిచేస్తున్నాడూ' అంటూ గాబరా పడ్డం మొదలుపెట్టారు. నేను మావార్ని శాంతపరచటానికి 'ఫరవాలేదులేండి అతను మాట్లాడే అరవం నాకు అర్థం అవుతుంద'ని చెప్పాను. మావారి ద్రుష్టిలో ఆయన మాట్లాడే తెలుగే అసలైన తెలుగు. అవతలివాళ్ళు ఏమాత్రం తేడాగా మాట్లాడినా ఆయనకు చస్తే అర్థం కాదు. అన్నింటికి నావంక చూస్తారు.

పెళ్ళికి కావల్సిన బట్టలన్నీ ఒక్కరోజులో తీసుకోవాలని గుర్తొచ్చి హడావిడిగా బట్టలు చూడం మొదలుపెట్టాం. నేను ప్రతి నిమిషం నా లిస్టు చూసుకుంటూ, మా అమ్మాయి ప్రతి చీర కలరు కాంబినేషన్లు చూస్తూ, మావారు ప్రతిదాని ధర చూస్తూ మొత్తానికి ఎలాగో అయిందనిపించాం. సెలెక్టు చేసుకున్నవన్నీ కొంటురుదగ్గరకు వెళ్ళాయి. షాపు ఓనరు బిల్లు రాయడం మొదలు పెట్టాడు. బిల్లు కొండవీటి చేంతాడులా పెరిగిపోతూండటం చూసి మావారికి చెమటలు పట్టడం మొదలు పెట్టాయి. బిల్లు పే చెయ్యడానికి క్రెడిట్ కార్డు ఇస్తున్నప్పుడు మావారి చెయ్యి వణకటం గమనించాను. బిల్లు మొత్తం విన్న నాకూ గుండె కాస్త వేగంగా కొట్టుకోవడం మొదలుపెట్టింది. మేము ఇద్దరం ఇలాంటి అవస్థలోవుంటే ఆ షాపతను నవ్వుతూ మావైపు చూసి 'ఏమిసారూ అమెరికానుంచి వచ్చినారు ఇంత శొరుపం షాపింగ్ చేసినారేమి? అమెరికా కస్టమర్లు ఎవరూ ఈ మాదిరి సెయ్యరే! కొంచెము బట్టలు మాత్రమే ఎత్తుకపోతున్నారేమి? అక్కడ మీకుదా ఏమి నొకరి?' అంటూ ఆరాలు మొదలుపెట్టాడు. అసలే కంగారులో వున్న మావారు

'ఇదేమిటి ఇన్ని బట్టలమీద ఒక్క రూపాయన్నా తగ్గించలేదు.

పైగా మనం ఏదో దొంగతనం చేస్తున్నట్టు ఎత్తుకుపోతున్నాం అంటాడేమిటి? అంటూ మండిపడబోయారు. నేను వెంటనే షాపతనితో 'ప్రస్తుతం పెళ్ళివారికి మాత్రమే తీసుకున్నామని, మళ్ళీ రేపొచ్చి మిగతావి తీసుకుంటాం' అని సర్ది చెప్పి బయటపడ్డాం.

ఆ తరువాత నెమ్మదిగా మద్రాస్ నుంచి హైదరాబాదు చేరుకున్నాం. అక్కడ షాపింగుతో పాటు బంధువుల్ని చూడాల్సిన కార్యక్రమం కూడా వుంది. మా బావగారు మా షాపింగు లిస్టూ, బంధువుల లిస్టూ చూసి కాస్త కంగు తిన్నారు!

ముందు ఏ ఏ పనులు చూసుకోవాలో, అలాగే ముందు ఎవరెవరికొక్కొక్క వెళ్ళాలో పెద్ద మాస్టర్ ప్లాన్ వేసారు. ఒక పక్క మాపనులు చూసుకుంటూనే హైదరాబాద్ ట్రాఫిక్ మహాసముద్రంలో ఈదుకుంటూ చచ్చివెడి అందరికొక్కొక్క వెళ్ళాం. ఒకళ్ళింటికి వెళ్ళితే వంటావిడ మాకు కాఫీ టీఫెనూ ఇచ్చింది. అసలు వాళ్ళు ఎంతకీ బయటికి రారు. ఏమిటీ అంటే భార్యాభర్తలిద్దరూ కంప్యూటర్ లో అమెరికాలోవున్న పిల్లలతో ఛాట్ చేస్తున్నారట. ఇది వాళ్ళు రోజూ విధిగా చేసే పనిట. రోజూ ఇలా ఛాట్ చేస్తే తప్ప వాళ్ళకు నోటికి ముద్ద ఎక్కడుంట! ఆ తర్వాత కూడా మమ్మల్ని పంపించేందుకు గేటుదాకా వచ్చేవరకు కూడా అమెరికావెళ్ళిన వాళ్ళ పిల్లల కబుర్లే చెప్పారు.

ఇంకో ఇంటికి మేము వెళ్ళివెళ్ళగానే అదే టైములో అమెరికా నుంచి వాళ్ళ అబ్బాయి ఫోన్ చేసాడు. దాంతో వాళ్ళు మామాటే మర్చిపోయి అమెరికా లోకంలో మునిగిపోయారు. వాళ్ళు మాట్లాడు కున్నంతసేపు మేము మొహాలు మొహాలు చూసుకుంటూ కాసేపు, కునికిపాట్లుపడుతూ కాసేపు గడిపాం. మేము వెళ్ళాము అని లేస్తుంటే ఇప్పుడేగా వచ్చారు, కూర్చోండి అంటూ వాళ్ళబ్బాయి ఉద్యోగం గురించి, చీటికి మాటికి అతను ఎన్నిసార్లు ఇండియాకు వస్తాడో, హైదరాబాదులో ఎంత పెద్ద ఫ్లాట్ కట్టిస్తున్నాడో గుక్క తిప్పుకోకుండా చెప్పేసారు భార్యాభర్తలు. తర్వాత ఇంకో ఇంటికి వెళ్ళాం. అమెరికాలోవున్న వాళ్ళ పిల్లలిద్దరూ కుటుంబాలతో సహా నాలుగురోజుల్లో రాబోతున్నారట. ఇక వాళ్ళింట్లో హడావిడి చెప్పనక్కరలేదు. చివరకు పెద్దవాళ్ళింటికి వెళ్ళాం. ముసలివాళ్ళు చాలా సేఫ్ అని, కాసేపు వాళ్ళతో పాత కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చని ధీమాగా వెళ్ళాం. తీరా చూస్తే వాళ్ళు వీళ్ళందరినీ మించిపోయారు. వీళ్ళది డైరెక్టు ఏటాక్. కూతుళ్ళని, కొడుకుల్ని వదిలేసి వాళ్ళ అమెరికా మనవలు-మనవరాళ్ళ గురించి ఎడాపడా వాయింది పారేసారు. ఒకావిడైతే వాళ్ళ మనవడు ఎంత సంపాదిస్తున్నాడో చెప్పి, నీకు జీతం ఎంత అని మావారిని సూటిగా అడిగేసింది. ఏ ఇంట్లో అడుగు పెట్టినా అమెరికా-అమెరికా-అమెరికా అది తప్ప వేరే మాట

లేదు.

ఇలా అందరికొక్కొక్కొక్క వాళ్ళు చేప్పే అమెరికా కబుర్లు వింటూనే మరోపక్క మా షాపింగు పూర్తిచేసాం. ఇక ఈ కొన్న వాటిన్నింటికి మ్యాచింగు బ్లౌజులు, అంచులు, ఫాల్సు, డ్రస్సులు వగైరా వగైరా కుట్టించుకోవాలి తప్పదు కదా! మా బావగారు నన్ను ఓ టైలరు దగ్గరకు తీసుకెళ్తానన్నారు. వాళ్ళు వాడుకగా కుట్టించుకొనే టైలరు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళమని నేను అడిగా. ఎందుకంటే, ఏదైనా తేడా వస్తే ఆయనే చూసుకుంటారన్న భరోసాతో. కానీ మాబావగారు చప్పరిస్తూ 'అబ్బే వాడు సాదాసీదా టైలరు. ఇప్పుడు నిన్ను తీసుకెళ్ళే టైలరు చాలా పెద్దవాడు. వాడు అలాంటి ఇలాంటి వాళ్ళకు కుట్టడు' అన్నారు. ఆయన వాలకం చూస్తే వాడి దగ్గరకు వెళ్ళటానికి ఎప్పుడు అవకాశం వస్తుందా అని ఎదురు చూస్తున్నారనిపించింది! సరే ఎవడో ఒకడు అన్ని త్వరగా కుట్టిస్తే అదే చాలు అనుకొని మాబావగారి కూడా వెళ్ళా.

హైదరాబాదులోని గల్లీలన్నీ తిప్పి మొత్తానికి వాడిని పట్టారు మాబావగారు. వెళ్తూనే 'నేను గుర్తున్నానుటోయ్, లాస్టు ఇయర్ నావైఫ్ కజిన్ సిస్టర్ డాటర్లిల్లాతో వచ్చాను' అంటూ పరిచయం చేసుకున్నారు. వాడు ఎగాదిగా చూసి, 'కూర్చోండి సార్' అంటూ వేరే వాళ్ళతో మాట్లాడడం మొదలుపెట్టాడు. కాస్త డిజిప్టాయింట్లైన బావగారు వెంటనే తేరుకుని నావైపు తిరిగి 'అమ్మో వీడు చాలా బిజీ, వీడిదగ్గర కుట్టించుకోవడమే మహాభాగ్యం అనుకుంటారు అందరూ' అంటూ వాడిమీద క్లాస్ తీసుకోవడం మొదలుపెట్టారు. ఓ గంట అయ్యాక నెమ్మదిగా 'ఏం కుట్టాలి మేడం' అంటూ అడిగాడు. అతను అడగటమే ఆలస్యం అన్నట్టు మా బావగారు మాతో తెచ్చిన గోనెసంచీడు బట్టలు వాడి ముందర కుమ్మరించారు. అతను వెంటనే ఏమేమి కుట్టాలో అడుగుతూ చకచకా కోలతలు తీసుకోడం మొదలుపెట్టాడు. అంతా అయ్యాక 'నో ప్రాబ్లెం. ఆరు వారాల్లో ఇచ్చేస్తా' నన్నాడు. వారం రోజుల్లో ప్రయాణం పెట్టుకున్న నాకు అతని సమాధానం వినగానే మూర్ఛవచ్చినంత పనైంది. వెంటనే మాబావగారు నావైపు తిరిగి అభయహస్తం ఇస్తూ, అతనితో 'మీరు చెప్పే ఆరు వారాలు లోకల్ వాళ్ళకు కాని బయట వాళ్ళకు కాదు. ఈవిడ NRI కస్టమరు' అంటూ సైల్ గా చెప్పారు. అతను కూడా అంతకంటే సైల్ గా 'మీకు తెలీదేమో, నేను లోకల్ కస్టమర్లను తీసుకోను. నా కస్టమర్లు అందరూ ఫారెన్ వాళ్ళే సార్' అన్నాడు. అతని ముందర బయటపడటం ఇష్టం లేని మాబావగారు 'ఐ నో ఐ నో అందుకేగా ఇక్కడికొచ్చాం' అన్నారు. 'మా మరదలు ఆల్ ది వే అమెరికా నుంచి వచ్చింది. వాళ్ళ అమ్మాయి పెళ్ళికి ఇవన్నీ కావాలి. ఏమైనా సరే నాలుగు రోజుల్లో అన్నీ రెడీ

అయిపోవాలి' అంటూ ఆయన పాత ఆఫీసర్ హోదాను గుర్తు చేసుకొని ఆర్డరు జారీ చేసి పారేసారు! అతను చాలా తాపీగా 'ఇదుగో వరసగా బట్టలు కుప్పలు పోసివున్నాయి చూసారా. అందులో ఒకటి కాలిఫోర్నియా కస్టమరుది. రెండో కుప్ప క్లివ్ లెండ్ కస్టమరుది. అదిగో అక్కడ ట్యూన్ టవర్ సైజులో వున్నాయి చూసారూ అది న్యూయార్క్ కస్టమరుది. మీముందర ఒక కస్టమర్ వచ్చి వెళ్ళారే వాళ్ళు టెక్స్ నుంచి వచ్చారు' చాలా ఇంకా చెప్పమంటారా అన్నట్టు మావైపు చూసాడు. మాబావగారు వెంటనే జేబు లోంచి కర్చీఫ్ తీసుకొని ముఖానికి పట్టిన చెమటలు తుడుచుకోసాగారు. అతను మళ్ళా 'ఇక్కడికొచ్చే వాళ్ళందరికీ నాగురించి, నాపనితనం గురించి, నారేటు గురించి బాగా తెలుసు. అయినా ప్రత్యేకంగా ఇక్కడికే వస్తారు అందరూ. మామూలుగ ఒక ట్రిప్పులో బట్టలు ఇచ్చి మరో ట్రిప్పులో పట్టికెళ్తారు. మేడం నాలుగు రోజుల్లో వెళ్ళిపోవాలంటే వెళ్ళిపోతారూ! నెక్స్ ట్రిప్పులో కలెక్టు చేసుకుంటారు' ప్రాబ్లెం సాల్వ్యుడు అన్నట్టు ఈజీగా చెప్పేసాడు!

నాకు అర్థమైపోయింది అతని బిజినెస్ లెవెల్ ఏమిటో, అతని కస్టమర్లెవరో. ఇండియాలో కాలు పెట్టినప్పటినుంచి తిరిగి వెళ్ళేదాకా డబ్బులు లెక్కెంటుకుంటూ, ప్రతి వస్తువు ధరా డాలర్లలోకి మార్చి గుండె బాదుకొనే మా (మన) లాంటి వాళ్ళు కాదు అతని బిజినెస్ పోషించేవాళ్ళు. అతని కస్టమర్లు అసలైన సిసలైన NRI లు. లంచ్

ఇండియాలో, డిన్నరు అమెరికాలో అన్న తీరులో వచ్చిపోయే హైబ్రెడ్ హైటెక్ వాళ్ళు అతని కస్టమర్లు. ఇది నాలాంటి వాళ్ళకు అయ్యేపని కాదని నేను మా బావగారితో 'మీకు తెలిసిన సాదాసీదా టైలరు వున్నాడుగా అతని దగ్గర కుట్టించుకుంటాను' అన్నాను. పాపం బాగా డిజప్పాయిటైన బావగారు చేసేది లేక 'సరే పద' అన్నారు!!

నా ప్రయాణంలో ఆఖరి మజిలీగా అమ్మావాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. గదంతా నిండిపోయిన సామాన్ని పెట్టెల్లో ఇరికించే ప్రయత్నంలో వున్నాను. 'దండాలమ్మగారు' అన్న పిలుపు వినిపించింది. కిందటేడాదే కొత్తగా చేరిన పనిమనిషి ఆదెమ్మను గుర్తుపట్టి 'బాగున్నావా?' అని పలకరించాను. ఆదెమ్మ వెంటనే 'బాగున్నానమ్మగారు. అమ్మాయి పెళ్ళంటకదా, అమ్మగోరిని, అయ్యగోరిని ఎంటదీసికెళ్తారంటగా' అంది.

నేను 'అవును' అన్నాను నవ్వుతూ.

ఆదెమ్మ అటూఇటూ చూసి 'అళ్ళతోపాటు మీ ఎంట నేను కూడా వస్తానమ్మా' అంది. ఆదెమ్మ ఏం అంటోందో తెలియని నేను అప్రయత్నంగా

'ఎందుకూ' అనేసాను. 'మీరుండేకాడ పనిమడుసులు దొరకరంటగా. ఇంటో పెళ్ళెట్టుకుని పనిమడిసి లేకుండా ఎట్లాగమ్మా? మీ ఊళ్ళో పనోళ్ళకు సానా గిరాకీ అని మామావ సెప్పుతావుంటాడు. మీకాడ నాలిగళ్ళలో ఓ ఏడాది పని సేసుకొని ఆ కంప్యూటర్ బాబులకు మల్లే నాను కూడా సిటీలో ప్లాటు కొనేసుకుంటానమ్మా -----